

ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

စံထိုက်သူ

တိမ်တိုက်အနမ်း
ပန်းပွင့်ရင်ခွင်

ပန်း : ချိုသိန်းစန္ဒြာ ၂၀၁၀

အဲဒီနေ့က ...

ကောင်းကင်ကြီးဟာ အပြာရောင်တောက်ပ

တိမ်ဖြူဖြူတွေ ကခုန်ကြ

နာရီစက်သံလိုပဲ

‘ငါ’ ရင်ခုန်သံတွေလည်း ကမောက်ကမနဲ့

ကောင်မလေးရေ

ဘယ်အရာမှ မင်းလောက်အချိုးမကျပါလား။

(၁)

နေရောင်ခြည်သည် စံတော်ချိန်နှင့်အတူ ကားပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ပေါက်ပြီးဝင်လာသည် ။ နံနက် (၈) နာရီခန့်သာ ရှိသေးသည် ။ အောက်တိုဘာလ၏ နေရောင်ခြည်ကတော့ အင်နာဗွန်စီ သောက်ထားသည့် လှလင်ပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည် ။

"ဟား ... ပူလိုက်တာ၊ မျက်နှာတော့ ဒီအတိုင်းဖွဲပြီး စားလို့ ရတော့မယ်"

တီးတိုးညည်းတွားလိုက်ပြီး နေကာမျက်မှန်ကို ထုတ်တပ်လိုက်သည်

။ နေရောင်စူးစူးသည် ပြာနက်စွာ သိမ်မွေ့သွားသည် ။

သို့သော် တစ်မျက်နှာလုံးကို ကာကွယ်လောက်သော လက်ဖဝါးမျိုး
ကို သူပိုင်ဆိုင်ထားချေ။ ပါးပြင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်စပ်ဖျဉ်းသောဝေဒ
နာကို ဆက်လက်ခံစားနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ ရှေ့မှာ ထိုင်နေ သော သူတွေ
ကို ကြည့်လိုက်မိတော့ အားလုံးဟာ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပင်။ နေ့စဉ်နေ့တို
င်း ကြုံတွေ့နေ ကျမို့ ရိုးနေတာပဲလားမသိ။ တချို့က လက်ကလေးတွေ
ကာလျက်၊ တချို့က စာအုပ်ကလေးတွေ ကာလျက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။
သူတစ်ယောက်တည်း တွန့်လိမ်လှုပ်ရွှနေလေသည် ။

"တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ထိုင်မစီးရရင်လည်း နေပစေတော့၊ မျက်နှာပူ
တဲ့ ဒဏ်ကိုတော့ မခံနိုင် တော့ဘူး"

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မမီလိုက်မည့် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကြည်လဲ့သော
ပလတ်စတစ်ဖိုင် လေးတစ်ခု ပျံသန်းလာ၏။ ထိုဖိုင်ကလေးသည် ချို့လွ
င်သော ဂီတသံတစ်ခုကိုလည်း အသက်သွင်း လာသည် ။

"တအားပူနေရင် ဒီဖိုင်နဲ့ ကာထား လိုက်လေ"

ပါးပြင်ပေါ်မှ နေပူရှိန်သည် အစွမ်းအစတွေ သေဆုံးသွားသည် ။ ပြာ
နက်သော မျက်မှန်ကို ထွင်းဖောက်ကာ တိမ်ဖြူဖြူတွေ ပြိုဆင်းလာသ
ည် ။

ငါဟာ ကားစီးနေတာလေ။

တိမ်တိုက်တွေကို စီးနင်းနေတာမှ မဟုတ်တာ။

"ကျေးဇူး ..."

စကားကို ဆုံးအောင်မပြောလိုက်နိုင်ခဲ့။

ခပ်ကြာကြာ ငုံ့မိုးကြည့်နေဟန်ရှိသော မျက်ဝန်းများက နောက်ဆက်တွဲစကားလုံးများကို ရပ်တန့်သွားစေခဲ့သည်။ ။

ဝိုင်းသော နက်သော မျက်ဝန်းများ သည် သူ့ဆီကို ဘယ်တုန်းကတည်းက ဝေ့ဝဲနေသလဲ။

အဲဒီကောင်မလေးက သူ့ရဲ့ ရှေ့ဘက်ရှိ တစ်ခုံကျော်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတာလေ။ သူ့အနားမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် သူတောင်မှ သတိမထားမိတာကို အဲဒီကောင်မလေးက သတိထားမိနေခဲ့ သည်။ ။

"စုတ်ရော လာဘ်ရော ဝင်တော့မယ်ထင်တယ်၊ ဒီနေ့ ရေမန်းနဲ့ လည်း မျက်နှာမသစ်လာပါ ဘူး။"

မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ။

ဝေ့ကနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းများကို သူ့မျက်ဝန်းတွေရဲ့ ထောင့်စွန်းဆီမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ဒါဟာ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်ပါလိမ့်။ သူမသိလိုက်သည့် အကြိမ်အရေအတွက်တွေကို ထည့်တွက်ဖို့ လိုအပ်သေးသလား။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ တစ်ခုခုတော့မှားနေပြီ။

တည်ငြိမ်သော ကောင်မလေးရဲ့ ပုံစံသည် ကြည့်ချင်စရာကောင်းလို့ ကြည့်တာပေါ့ဟူသော ထိမတင်ဟန်မျိုးလည်း မရှိ။ လူရှင်းလွန်းသော ကားပေါ်မှ သူကပဲ ထူးခြားပြီး ကြည့်ချင်စရာ ဖြစ်နေလို့ လား။

ကားက မြို့ထဲမှ ပြန်ဆင်းလာသဖြင့် အနည်းငယ်ချောင်သည်။ ။

ဒါလည်း မဟုတ်သေး။

ကြည့်ချင်းကြည့်ရင် သူကသာ ကောင်မလေးကိုကြည့်ရမှာ ဖြစ်သ

ည် ။ ပခုံးကျော်ကျော် လောက် စတက်ပုံဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်များ နှင့် ရှင်းလွန်းသော မျက်နှာသည် ဝင်းပြောင်နေ၏။

ကောင်မလေးက တိမ်တိုက်ဝါဝါလေးနဲ့ တူသည် ။

"မှတ်တိုင်ပါတယ်"

စပယ်ယာက မှတ်တိုင်တစ်ခုရဲ့ နာမည်ကိုအော်တော့ တိမ်တိုက်က လေး လှုပ်ခတ်သွားသည် ။

"ရှေ့မှာ ဆင်းတော့မှာ ၊ ကျွန်မဖိုင်တွဲပြန်ပေးပါ"

တိမ်တွေ ကဗျာရွတ်တာကို ကြားဖူးပါသလား။

အဲဒါ ကောင်မလေးရဲ့ စကားအတိုင်းပဲ ဖြစ်သည် ။

သူ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းများကို မိမိရကြည့်ရင်း ဖိုင်တွဲကို ပြန် ပေးလိုက်သည် ။ သူ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတင် စကားထပ်ပြောရင်း ပြုံးပြနုတ်ဆက်နိုင်ဖို့ ဖြစ်သည် ။

သို့သော် ကောင်မလေးက သူ့ကို ကြည့်မနေပါ။

နက်စိုသော မျက်ဝန်းများ သည် စတီးရောင်အရိပ်သန်းနေသည် ။

နှုတ်ဆက်အကြည့်လေးကိုပင် မရရှိလိုက်သော သူသည် လက်မှ ကွာစုံနာရီကို မနာလိုဖြစ် သွား၏။ သူမကြည့်နေတာသည် သူ့ကိုမဟုတ် ။

"ရာဇဝင်နာရီလေးတစ်လုံးလောက်တောင် အသုံးမဝင်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကို ယ်ကို အထင်ကြီးနေ ... ဟင်း"

သူ့ရှက်ရွံ့စွာ တိတ်တဆိတ် ရယ်မောမိသည် ။ နာရီကလေးက တစ် ချက်ချက်နှင့် လိုက်ရယ် ၏။

ကောင်မလေးက ဆံပင်များ လွင့်ဝဲလျက် လေထုကို မျက်နှာချင်းဆို
င်ပြီး လျှောက်လှမ်းသွား နေသည်။ ။

(၂)

ဖြူဖွေးဝင်းလွနေသော ဟိုတယ်ကြီးသည် လေထုထဲသို့ လွင့်ဝဲတော့
မည့် တိမ်တိုက်ကြီးလို အသက်ဝင်မာန်ဝင့်နေသည်။ ။

ဖြူလွင်သော အဆောက်အဦကြီးရဲ့ မျက်နှာစာမြင့်မြင့်မှာ
ဟိုတယ်ကြီးရဲ့ အမည်က ရင်ကော့ ပြီး ကြွားဝါနေသည်။ ။

NIMBUS

ပြာတောက်သော စာလုံးများ သည် နှစ်ခါပြန်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်
အောင် စူးရှထင်းလင်း သည် ။ ဟိုတယ်ကြီးသည် မိုးကောင်းကင်၏ ရင်
ခွင်ထဲတွင် နွေးထွေးစွာ လင်းဖြစ်နေသည်။ ။

"Nimbus ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

သူမေးခွန်းကို မဖြေသေးဘဲ ထွန်းထွန်းက ကားရပ်ဖို့ နေရာကို အရ
င်ရှာသည်။ ။ ကားရပ်ပြီး တော့မှ ပြုံးစပ်စပ်နှင့် ...

"ငါသိတဲ့ နင်းဘတ်ဆိုတာကတော့ ဖိနပ်ပဲ"

"အဲဒါကတော့ မင်းပြောမှ လား ... သေနာကောင်ရဲ့ "

ထွန်းထွန်းကို မေတ္တာပို့ရင်း သူ့နောက်မှ လိုက်သွားရသည်။ ။ ဟိုတ
ယ်ထဲရောက်တော့ မင်္ဂလာ ကိစ္စ စုံစမ်းဖို့ ကို Reservation မှာ အရင်မေး
ရသည်။ ။ သူတို့ က ခပ်လှမ်းလှမ်းနံရံထောင့်နားရှိ စားပွဲ ဆီသို့ ညွှန်ပြသ

ည် ။

"ခဏလေးစောင့်ပေးပါနော်၊ Reservation လူက ဧည့်သည် တွေကို မင်္ဂလာခန်းမကို လိုက်ပြပေးနေလို့ ပါ"

ခဏဆိုတော့လည်း စောင့်ပေါ့။

ပေါလစ်ရောင်တောက်ပနေသော ထိုင်ခုံများမှာ ထိုင်ရင်း စောင့်နေရသည် ။ ကျွန်းစားပွဲ ကြီးအပေါ်မှ စာအုပ်ကြီးများ ၊ ကြော်ငြာစာရွက်များ ၊ ရုံးသုံးပစ္စည်းများ သည် များ ပြားသလောက် သပ်ရပ်ညီညာစွာ ရှိနေသည် ။ အဲကွန်းက အေးစိမ့်နေသဖြင့် နံရံဖြူဖြူတွေ ကြားမှာ နေရတာသည် တိမ်တိုက်ထဲကို ဝင်နေရသလို ထင်ရသည် ။

"ဒါမင်္ဂလာခန်းမထင်တယ်၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာ တော့ တော်တော်ခမ်းနားတာပဲ"

ထွန်းထွန်းက နံရံပေါ်မှ ပန်းကနုတ်ထွင်းထားသည့် ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ရင်းပြောသည် ။

"ခန်းမထဲကို ရောက်ဖူးသလား"

"ဘယ်ရောက်ဖူးမလဲကွ၊ ငါက ခုမှ မင်္ဂလာဆောင်ရမှာ ကို၊ တော်ပြီ... ဘာမှ လာမပြောနဲ့ ၊ လာစုံစမ်းရတာတောင် မျက်နှာကို ဘယ်လိုထားရမှန်း မသိဘူး"

ထွန်းထွန်းက မျက်နှာပူနှင့် ဖိဟောက်သည် ။ သူတို့ အုပ်စုထဲမှာ ထွန်းထွန်းက အရင်ဆုံး ဈေးဦးပေါက်သူဖြစ်သည် ။ မင်္ဂလာဆောင်တွေကို သွားတာသည် လူကြီးတွေအလုပ်ဟု သဘော ထားသူပီပီ ဘယ်မင်္ဂလာဆောင်မှ မသွားဖူးကြချေ။ ဘယ်ဟိုတယ်က ဘယ်ခန်းမကိုမှ မရောက်ဖူး ကြ။ သတို့ သားမပြောနှင့် သူတောင်မှ ထူထူပူပူကြီးလိုလို ဘယ်လိုမှ

နိုးမသိ။

"တကယ်တော့ မင်းကောင်မလေးနဲ့ အတူတူလာရမှာ ကွ၊ အခုတော့ ငါက ကန့်လန့်ကန့် လန့်နဲ့ ရောပြီး မျက်နှာပူနေရတယ်"

"သူလည်း တခြားကိစ္စတွေမှာ လှုပ်ရှားပေးနေတာပဲ၊ အိမ်မှာ ဇိမ်နဲ့ နှပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နှစ်ယောက်စလုံးကိစ္စကို နှစ်ယောက်စလုံး တက်ညီလက်ညီ လှုပ်ရှားရမှာ ပဲ"

"ယူတောင် မယူရသေးဘူး၊ ဆတ်ဆတ်ကို အထိမခံတော့ဘူး"

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းထည့်ပြီးတော့ ထွန်းထွန်းသည်
စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ငြိမ်သက်သွား သည် ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ဟိုတယ်အတွင်းဘက်ဆီမှ ခြေသံနှင့် စကားသံအချို့ကြားရသည် ။

ဧည့်သည် တွေ ပြန်ကြပြီထင်သည် ။

တစ်ခုတည်းခွဲထွက်လာသော ခြေသံသည် မွေးရနံ့တစ်ခုနှင့်အတူ နောက်ဘက်နားဆီသို့ ရောက်လာသည် ။

"စောင့်နေရတာကြာပြီလား မသိဘူး"

အိုး ...

တိမ်တိုက်နတ်သမီးလေးတစ်ပါး။

သံစဉ်ချို့ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို

နူးညံ့စွာရွတ်ဆို

အသည်းတွေအရည်ပျော်ပြီ။

"စိတ်မရှိပါနဲ့ နော်၊ ဧည့်သည် တွေကို ခန်းမလိုက်ပြနေရလို့ ပါ"

ကောင်မလေး ...။

ဒီတစ်ခါတော့ ကားပေါ်မှာ တွေ့တုန်းကလို ဖရိုဖရဲ အဝတ်အစား တွေနှင့် မဟုတ်ချေ။ အပြာ နက်နက် နှစ်နံစပ်ချိတ်လုံချည်နှင့် ဖြူလွ သော ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်စကလေးနှင့် ဖြစ်သည် ။ အင်္ကျီရဲ့ ကြယ်သီးတွေ မှာ ပန်းကလေးတွေနှင့် ဆန်းထွေလေသည် ။ နဂိုပြောင်ရှင်းသော မျက် နှာကလေးမှာ တော့ အသားရောင်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးပါးပါးဆိုးထားသ ည် ။

သူမက သူ့ကိုမမှတ်မိချေ။

လက်မှ နာရီလေးကို သိမ်ငယ်ရှက်ရွံ့စွာ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည် ။

"ဟေ့ကောင် ကူညီညာပြီး မှတ်သားနားထောင်ပေးဦး၊ ခေါင်းကြီးငဲ့ပြီး ထိုင်မနေနဲ့ "

တံတောင်နှင့်တို့ ပြီး သတိပေးသော ထွန်းထွန်းကို သူမ မသိအောင် ခြေထောက်နှင့် ကန်ပစ် လိုက်သည် ။ သူမက ဟိုတယ်ရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ် လာများကို ရှင်းပြလေသည် ။

"ဈေးနှုန်းတွေကတော့ အစ်ကိုတို့ ညှိပြီးမှ ကြိုက်တဲ့ ပက်ကေ့ချ်ကို ယူလိုက်လို့ ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ က အစ်ကိုတို့ စိတ်တိုင်းကျအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရမှာ ဆိုတော့လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်ကလည်း အခုမှ မင်္ဂလာဆောင်ရမှာ ဆို တော့ ဘယ်လိုတွေ စီစဉ်ရ မှန်းမသိဘူး၊ ဒီက ညီမတို့ က စီစဉ်နေကျဆို တော့ ပိုပြီးနားလည်မှာ ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်က မင်္ဂလာမှ မဆောင်ဖူး သေးဘဲ"

ကဲ ... သတို့ သားလောင်းက ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ပြောမိပြောရာတွေ

လျှောက်ပြော၏။ ထွန်း ထွန်းတစ်ယောက် အိုးနင်းခွက်နင်း နင်းတိုင်း သူလိုက်နင်းလို့ မဖြစ်။ အားလုံးလွဲချော်ကုန်လိမ့်မည်။ သူက ထွန်းထွန်း ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်လိုက်ပြီး ...

"ဘယ်သူကရော မင်္ဂလာဘယ်နှခါဆောင်ဖူးလို့ လဲ၊ မင်း ပြောပုံက မင်္ဂလာအခါခါဆောင် ဖူးတဲ့ သူ ရှိတာကျနေတာပဲ"

"အဲ ... အင်း ... ဟုတ်သားပဲ"

သူတို့ နှစ်ယောက် ကျိတ်ကျိတ်ကျိတ်ကျိတ် တွန်းထိုးနေလျှင် ကောင်မလေးက တိတ်တဆိတ် ပြုံးနေသည် ။ သူမ၏ အပြုံးမှာ သက်တန့်တစ်စင်း ထွန်းလင်းလာပုံနှင့်တူသည် ။

"စီစဉ်တာကတော့ ကျွန်မတို့ ပဲ စီစဉ်ပေးရမှာ ပါ၊ အခမ်းအနားပြင်ဆင်တာကအစ တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့် မနက်စာအားလုံးကို အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်သွားမှာ ပါ၊ အစ်ကိုတို့ က အစ်ကိုတို့ ဖြစ်စေချင်တာ ကို ပြောလိုက်ရုံပါပဲ၊ မင်္ဂလာရက်က သတ်မှတ်ပြီးသားလား"

ကောင်မလေးက ဖိုင်တွဲတစ်ခုထဲမှ လက်ကမ်းစာစောင်တစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီးပေးသည် ။ ဟုတ်သားပဲ။ ကြည်လဲ့သော ဖိုင်တွဲကလေးကို ခုမှ သတိထားမိသည် ။ သူ့ကိုယ်စား နေပူခံခဲ့တဲ့ ဖိုင်တွဲကလေး။

သူ့ဆီသို့ မကြာခဏ ကြည့်လာတတ်သော နေရောင်ဟပ်သည့် မျက်ဝန်းနက်နက်များကို သတိရသည် ။ ယခု သူမကြည့်ပုံက သာမန်ဆန်လွန်းသည် ။ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာသည် ခေါက်ရိုးကျိုး နေသည့် ဝတ္ထုရားကျေမျက်နှာမျိုး။ ဒါပေမဲ့ သူမအပြုံးကတော့ လှိုက်လှဲရင်းနှီးသည် ။ ဒါကလည်း လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သူတို့ ရဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုဖြစ်သည် ။

သူက သူမထံမှ သူများ ထက်ထူးခြားသော အသိအမှတ်ပြုမှုတစ်ခုခု

ကို လိုချင်လာသည်။ ။ သူမပြုလုပ်နေကျမဟုတ်သော အခြေအနေတစ်ခု ခု။

"ခန်းမသွားကြည့်မယ်လေ ... ဟိတ်ကောင်"

ထွန်းထွန်း လာအတင်းဆွဲထူတော့မှ စိတ်က ခန္ဓာကိုယ်ဆီသို့ ပြေးဝင်သည်။ ။ သူမက စားပွဲ ပေါ်မှ စာရွက်များကို ရှင်းလိုက်ပြီး ခန်းမဆီသို့ သွားရန်ပြင်စဉ် ...

"စာရင်းရပြီ၊ ဒီမှာ ချိတ်တော့ အသစ်လဲလိုက်ရတယ်၊ အရင်ချိတ်က လုံးဝပြုတ်သွားတာ၊ အသစ်လဲမှ ကိုရမှာ "

"ရတယ် ... ရတယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခုနကတောင် ကတ်ပြားဘာဖြစ်လို့ မတတ်တာလဲလို့ မေးနေလို့ ဖြေရှင်းလိုက်ရသေးတယ်"

သူမက ကောင်မလေးပေးသည့် ကတ်ပြားကလေးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ရင်ဘတ်မှာ ချိတ်လိုက်သည်။ ။ ပြီး သူတို့ ကို ရယ်ပြလျက် -

"ဝန်ထမ်းကတ်က ချိတ်ကျိုးသွားလို့ အသစ်လဲလိုက်ရတာလေ"

ဝန်ထမ်းကတ်ပြာပြာသည် အင်္ကျီဖြူဖြူမှာ ထင်းနေ၏။ ထိုကတ်ပြားကလေးကို ထပ်ကြပ်မ ကွာ လိုက်ကြည့်ဖို့ ကို သူ့စိတ်က အားကောင်းစွာ လှုံ့ဆော်နေသည်။ ။

ကြည့်လိုက်မိသော ဓာတ်ပုံဘေးက အမည်သည် သူ့ရင်ထဲသို့ ရှင်းလင်းရှုတစွာ စီးဝင်သွား သည်။ ။

String (စရင်း) တဲ့ ။

ကြိုးကလေးပေါ့။

သူများ တွေတော့ မသိနိုင်။ သူ့အတွက်တော့ ထိုနာမည်သည် အဓိပ္ပာယ်နက်ရှိုင်းပြည့်ဝလေ သည် ။

ကြိုးဆိုတာမျိုးက နှောင်တွယ်ရစ်ငင်တတ်သည် လေ။

ထိုနေ့က သူမဆီက အပြန်တွင် သူ့နှလုံးသားသည် ကြိုးတစ်စင်းနှင့် ထိခိုက်တီးခတ်ခြင်း ခံလိုက်ရလေသည် ။

ထိုကြိုးသည် ပြင်းအားတစ်ထောင့်ငါးရာတိတိ ရှိလေသည် ။

(၃)

ပုံမှန်နိုးနေကျအချိန်မှာ သူ အိပ်ရာနိုးလာခဲ့ပြီး ဒီနေ့ ဘာတွေ လုပ်စရာရှိသလဲဆိုတာကို စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဒီနေ့ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်း ရှိမနေပါ။ မေမေ့ကိုလည်း ဘယ်မှ လိုက်ပို့ပေးစရာ မရှိပါ။ မနေ့ညတုန်းက မေမေ သူ့ကို ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မမှာ ထားချေ။ သူငယ်ချင်းတွေ နှင့် ချိန်း ထားတာလည်း မရှိချေ။

အင်း ဒီနေ့တော့ ဖရီးရိုက်ရမည့် တစ်နေ့ပဲဟု တွေးရင်း အိပ်ရာထဲမှာ ဆက်နှပ်နေလိုက်သည်။ ခြံထဲမှာ ငှက်သေးသေးလေးတွေ ရဲ့ အသံကို နားထောင်ရင်း မျက်စိမှိတ်ကာ ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပဲ သွားလျှောက်လည်ရမလား။ အိမ်မှာ ပဲ TV ဂိမ်း နှိပ်နေရင် ကောင်း မလား။ ခြံထဲဆင်းပြီးတော့ပဲ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ မျက်စိကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်လျှင် ခုတင်ခြေရင်းက အခန်းနံရံမှာ ထားသည့် တယောပြားလေးကိုမြင်သည်။

"ဟုတ်သားပဲ၊ တယောထိုးရမှာ ပေါ့"

နေပူရှိန်မပြင်းသည့် ခြံထဲမှာ ဆင်းပြီး တယောထိုးရသည့် အရသာကို အလွန်နှစ်သက်သည်။ တယောထိုးနေရင်း ကြားနေရသည့် ငှက်အော်သံလေးတွေကို သူချစ်သည်။ ငှက်ကလေးတွေက သူ့ရဲ့ တေးသွား

ကို အသိအမှတ်ပြုပြီး သီချင်းလိုက်ဆိုနေကြသည် ဟု သူက ကျေနပ်သည် ။

သူက မျက်နှာသစ် ရေချိုးပြီး စိတ်ကြည်လင်လန်းဆန်းစွာနှင့် တယောလေးကို ဖြုတ်ယူ လိုက်သည် ။ သူ့လက်နှင့် ခိုက်မိသဖြင့် တယောကြိုးလေးတွေဆီမှာ အသံတိုးတိုးလေး မြည်သွား သည် ။ တယောကြိုးကလေးတွေကိုမြင်တော့ စရင်း (String) ဆိုသည့် ကြိုးကလေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည် ။ ဒီအချိန်ဆိုရင် သူမအလုပ်ဆင်းနေတော့မှာ ပေါ့။ ကြီးမားခမ်းနားလှတဲ့ မင်္ဂလာ ပွဲတစ်ခုခုကို လက်ခံနေမလား။ ဒါမှ မဟုတ် ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ မင်္ဂလာခန်းမကြီးကို လိုလေသေးမရှိ အောင် ပြုပြင်နေသလား။ ဒါမှ မဟုတ် မင်္ဂလာမောင်မယ်တွေ တစ်ညတာတည်းခိုခွင့်ရတဲ့ မင်္ဂလာ အိပ်ခန်းမကိုပဲ ပြင်ဆင်နေသလား။

သူတယောထိုးရင်း ကျွန်းလှေကားကြီးမှ တစ်ဆင့် ခြံထဲသို့ ဆင်းလာလိုက်သည် ။ တယောသံ ရပ်သွားလျှင် သူမအကြောင်းတွေ ပျောက်ကွယ်သွားမှာ စိုးသည့်အလား တယောသံထဲမှာ စီးမျောနေ မိသည် ။ နွဲ့နှောင်းသည့် တယောသံသည် သူမကို ပုံဖော်ပေးနေသလို သူ့နားသို့ သူမရောက်လာနေ သည် ဟု ခံစားရစေသည် ။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သည် ကြိုးလေးတစ်ချောင်း၏ အငွေ့အသက်နှင့် နွေးထွေးကြည်လင်နေ လေသည် ။

"တစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ကို လျှောက်သွားနေသလား ရာဇဝင်ရေ"

တစ်ယောက်ယောက် သူ့အနားသို့ရောက် လာပြီး ဖြုန်းကန်အော်ဟစ်ကာ ပခုံးကို ဘုန်းကန် ပုတ်လိုက်သဖြင့် တယောသံသည် တိကနဲ ရပ်သွား၏။ သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းသူရိန် ဖြစ်နေသည် ။

"ဟား ... ခုမှ ပဲ နားငြီးသက်သာတော့တယ်၊ ခေါ်လိုက်ရတာလည်း လမင်းဆေးကို သောက်ရတော့မယ်"

"သူရိန် ... ဘာအရေးကြီးလာတာလဲ"

သူရိန်က သူထိုင်နေသည့် မြက်ခင်းပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ...

"မင်း ငါ့ကားကြီးတစ်စီးလုံး ဝင်လာတာတောင် မသိဘူးလား၊ တော်တော် အနုပညာဈာန် ဝင်စားနေတယ် ... ဟုတ်လား"

ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ ကမ္ဘာထဲသို့ စိတ်ကူးဖြင့် အလည်အပတ်သွားရောက်ဖြစ်ခဲ့သည့်အကြောင်း ကို သူရိန်ကို ပြောပြဖို့ မလိုပါ။ သူ သူရိန်ကို ဘာကိစ္စလဲဟု ခေါင်းဆတ်မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။ သူရိန်က လာရင်းကိစ္စကို မပြောသေးဘဲ စပ်ဖြဖြ ရယ်လေသည်။ ။

"ဘာလဲ ... သွားတိုက်ဆေးလာကြော်ငြာနေတာလား၊ ငါ့မှာ အပြည့်အစုံရှိတယ် မလိုသေး ဘူး၊ ပြန်ပါဦးတော့"

သူက အလှူခံလာလျှင် ပြောတတ်သည့် စကားလုံးမျိုး၊ လေသံမျိုးနှင့် ပြောသဖြင့် သူရိန် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပုပ်သိုးသွားသည်။ ။ ပြီး ... ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်နှင့် ...

"မင်း အဲဒါကြောင့် မစွဲတာ" ဟု အသားလွတ်တွယ်သည်။ ။ သူရိန်မှာက သေချာပေါက် လက် ထပ်ရမည့် ရည်းစားတစ်ယောက် အဆင်သင့်ရှိနေတာကိုး။ ပြောအားရှိမှာ ပေါ့။ သူရိန်အချိုးကို နည်းနည်းတင်းသွားကာ တယောဆက်ထိုးဖို့ ပြင်သည်။ ။ ဒီတော့မှ သူရိန်က ပျာပျာသလဲနှင့် တားဆီး လေသည်။ ။

"မင်းကလည်း ကွာ စိတ်ချည်းပဲ၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း စတဲ့ ဟာ

ကို"

"ဒါဆိုရင်လည်း လာရင်းကိစ္စကို လိုရင်းပြော"

"ငါနဲ့ ငါ့ကောင်မလေးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ကိစ္စကို လူကြီးတွေက စီစဉ်ခိုင်းလိုက်တယ်ကွ"

"အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ထွန်းထွန်းဆီကို သွားမယ်လေ၊ ဒီကောင်က အဲဒီကိစ္စတွေ စီစဉ်ဖူးတော့ သူ့ဆီမှာ မေးမြန်း ကြည့်ရအောင်ပေါ့၊ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုဖြစ်မြောက်ဖို့ ဆိုတာ အတော်အလုပ်ရှုပ်တာကွ၊ ဖိတ်စာရိုက် တာရော၊ နေ့ကောင်းရက်သာရွေးပြီး ဟိုတယ်မှာ ဒိတ်လုပ်ရတာရော ဘယ်ဟိုတယ်မှာ ဆောင်ရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားရတာရော"

ဟိုတယ်ဆိုသည့် အသံကြားတော့ သူဦးခေါင်းသည် ကြိုးတစ်စင်းနှင့် ချည်နှောင်ခံလိုက်ရ သလို ဆတ်ခနဲ ထောင်မတ်သွားသည်။ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို သူမျှော်လင့်နေခဲ့သည် မှာ ထွန်းထွန်း မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ ခုတော့ အလွန်သင့်တော်လှပဆီလျော်သော အကြောင်း ပြချက် ခေါင်းစဉ်တစ်ခုနှင့်အတူ စရင်းအနားကို ထပ်သွားနိုင်ဦးမည်။ သူက သူတို့ အုပ်စုထဲမှာ ဒုတိယမြောက် အစွဲထုတ်နိုင်သည့် သူရိန်ကို အထူးကျေးဇူးတင်မိသည်။ နောက်ကိုလည်း ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ မြန်မြန်စွဲပါစေဟု သူက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီးကို ဆုတောင်းမိလေသည်။

"ဟိုတယ်ကိစ္စ ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ ငါ့အသိရှိတယ်၊ မင်း တစ်ခါတည်း သဘောကျသွားစေရမယ်၊ သူတို့ ဆီကပေးတဲ့ ဝန်ဆောင်မှုက လှတယ်၊ ထွန်းထွန်းတောင် သဘောကျပြီး အဲဒီဟိုတယ်ကို ရွေးဖြစ်သွားတာ၊ ထွန်းထွန်း ဘယ်လောက်ဇီဇာကြောင်တယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိသားပဲ"

"အဲဒီဟိုတယ်က မင်းနဲ့ အသိလား"

ပွဲစားခက ဘယ်လောက်ရသလဲဟူသော မေးခွန်းမျိုးမေးချင်သည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် သူရိန် မေးသည် ။ ဒီတော့မှ အားတက်သရော စပ်ဟပ် ပေးနေမိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘရိတ်အုပ်ရသည် ။ သို့သော် အဲဒီဟိုတယ်ကိုသွားပြီး စုံစမ်းဖို့ ကိုတော့ ပထမဦးစားပေးနေရာမှာ ထားဖို့ စည်းရုံးရလေ သည် ။

"ဈေးနှုန်းတွေ အစားအသောက်ပုံစံတွေ၊ ခန်းမပြင်ဆင်ထားပုံတွေ ကို သွားလေ့လာကြည့်ဦး ပေါ့ကွ၊ ရွေးတာမရွေးတာက ကိုယ့်သဘောပဲ၊ သွားကြည့်လိုက်တော့ ရွေးချယ်စရာတစ်ခုတိုးတာ ပေါ့၊ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်"

"မင်းက အဲဒါတွေသိလို့ လား"

"သိတာပေါ့၊ တခြားဖိတ်စာရိုက်တာတို့ ကန်တော့ပွဲပေးတာတို့ သာ မသိရင်ရှိမယ်၊ ဟိုတယ် ရွေးချယ်မှုအပိုင်းမှာ တော့ ငါကျွမ်းကျင်ပါတယ်"

ရည်းစားတောင် မရှိသေးဘဲနဲ့ ဒီလိုကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေကို သိရ ပါ့မလားဟူသော မယုံ သင်္ကာမျက်ဝန်းနှင့် သူရိန်က သူ့ကို ကြည့်သည် ။ မခံချင်စိတ်နှင့်ရော စရင်းနှင့် နောက်ထပ်တွေ့ဆုံ ရင်းနှီးချင်စိတ်နှင့် ရောမို့ သူရိန်ကို NIMBUS ဟိုတယ်သို့ သွားစုံစမ်းရန် အတင်းမဲဆွယ်မိ လေ သည် ။

"ထွန်းထွန်းကိစ္စတုန်းက ငါပဲလိုက်လုပ်ပေးခဲ့တာပါကွ၊ မင်း ငါ့ကို အဲဒီလို အထင်မသေး စမ်းပါနဲ့ ၊ ရည်းစားရှိမှ ဒါမျိုးတွေ သိရမယ်ဆိုတာ အယူအဆအဟောင်းကြီးပါကွာ၊ ပြီးတော့ မင်း တစ်ယောက်တည်းသွား

ရမှာ လည်း မဟုတ်၊ ငါ အဖော်လိုက်ပေးမှာ ပဲ၊ တကယ်လည်း စိတ်တိုင်းကျ အဆင်ပြေစေမယ့် နေရာမျိုးမို့လို့ ငါက ပြောတာ"

ကြာလာတော့ သူရိန် သူ့ကို မသင်္ကာတော့ချေ။

"မင်း ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့ လားကွာ"

ဟု ဇေဇေဝါ ညည်းလေသည် ။ ထွန်းထွန်းဆီကို ရောက်တော့မှ သူ့စိတ်ထဲက ကြိုးတစ် ချောင်းရဲ့ ရာဇဝင်မှာ မီးခိုးကြွက်လျှောက်ပေါ်တော့သည် ။ သူရိန်က တခြားလုပ်စရာရှိသည် များကို ထွန်းထွန်းနှင့် ဆွေးနွေးနေရင်းက ...

"ဟိုတယ်ကိစ္စကိုတော့ ရာဇဝင်က တာဝန်ယူတယ်လို့ ပြောတယ်"

ဟု စပေးရုံနှင့် ထွန်းထွန်းက အလုံးစုံကို သဘောပေါက်စွာ ပြုံးစပ်စပ်နှင့် ...

"NIMBUS ဟိုတယ်ကိုမှ ညွှန်ရဲ့ လား"

"အဲဒီမှာ သူ့အသိရှိတယ်ပြောလို့ ၊ ငါတို့ လည်း မသိဘဲနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိသွားတာလဲ"

"အဲဒီမှာ သူ့အသိတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ရဲ့ ကြိုးလေးရှိနေတာ၊ အဲဒီကိုပဲသွားဖို့ ခေါင်းစဉ်ရှာ နေတာ၊ မင်းစိတ်ဝင်စားစား မဝင်စားစား အဲဒီကို တစ်ခေါက်လောက်တော့ လိုက်သွားပေးလိုက်စမ်း ပါ"

ထွန်းထွန်းက စိတ်ရှုပ်သလို တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းပြောလျှင် သူရိန်က သူ့ကို အံ့သြစွာ ကြည့်သည် ။ သူပြောင်းလဲလာတာကို မယုံကြည်နိုင်သေးသည့် မျက်ဝန်းများ နှင့်ပေါ့။

"ငါနဲ့ သွားပြီး ပြန်လာကတည်းက အဲဒီအကြောင်းကို ပြောလို့ ကို

မပြီးတော့ဘူး၊ သူက ပါးစပ်မညောင်းပေမယ့် ငါက နားငြီးတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ငါက ဘာလေးလိုမလဲလို့ တွေးနေတုန်း ရှိသေးတယ်၊ သူက ဟိုတယ်ကို သွားမယ်ဆိုတာချည်းပဲ"

"ဒီလောက်တောင်ပဲလား"

"မင်းကလည်း ကွာ၊ ငါ့မှာ တခြားအကြောင်းအရာနဲ့ မှ သွားစရာမရှိတာ၊ ဒီလိုမှ မသွားရင် ဘယ်တွေ့ရတော့မလဲ"

ထွန်းထွန်းနှင့် သူရိန်က အတိုင်အဖောက်ညီညီနှင့် သူ့ကိုရစ်လျှင် မျက်နှာသေနှင့် ဆင်ခြေ တက်ရလေသည်။ ။ သူတို့ ကတော့ စွံပြီးသားမို့ ဆရာကြီးလုပ်နိုင်ပေမယ့် သူ့မှာ ယခုမှ ကြိုးစားချဉ်း ကပ် သင်ယူဆကျောင်းသားအဆင့်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ။ ဒီတော့ သူတို့ နှိမ်သမျှ သည်းခံပေတော့။

"မင်းကောင်မလေးနာမည်က ဘာ၊ ကြိုး ဟုတ်လား၊ လူနာမည်ကို ဒီလိုပေးတာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး၊ ကြိုးကြာဖြင့်လည်း ကြိုးကြာပေါ့၊ ဘာလဲ ကြိုး"

"ကြိုးကလေးပါကွာ၊ စရင်း သံယောဇဉ်ကြိုးကလေးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ကွ၊ သူနဲ့ ကျမှ ပဲ "ကြိုး" ဖြစ်ရတယ်၊ ဒီလောက်လှတဲ့ နာမည်ကို ခံစားပစ်လိုက်ပုံက"

"ရောဂါက မသေးဘူးမောင်၊ စုံစမ်းခြင်းအားဖြင့် ကူညီလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်းဘာသာ နောက်မှ ဟိုတယ်ဒိတ်ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် သွားတာကတော့ သွားလိုက်"

ထွန်းထွန်းက သူ့ခေါင်းပေါ်က ဝန်ထုပ်ကြီးကို သူရိန်ဆီ အတင်းလွှဲပြောင်းပေးလေသည် ။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည် ။

သူကလည်း တစ်ဆိတ်ရှိ သူမအကြောင်းပဲ ပြောနေတာ။
ဟိုတယ်ကိုသွား ဖို့ ချည်း ချောင်းနေမိသည် ။

ဒါကို မင်းသိပါရဲ့ လား၊ ကြိုးကလေးရေ။

တစ်ထောင့်ငါးရာတိတိရှိတဲ့ ပြင်းအားနဲ့ ငါ့နှလုံးသားကို နှောင်တွယ်
ရစ်ငင်ထားတာ ဆိုတာ ကိုရော မင်းသိပါရဲ့ လား။
